

ПАМ'ЯТІ КОЛЕГИ ЛЮДМИЛИ ДМИТРІВНИ КАНЦЕДАЛ

6 квітня 2022 р. закінчився життєвий шлях Людмили Дмитрівни Канцедал, колишньої наукової співробітниці відділу слов'янських літератур Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, людини з великим науковим потенціалом, безкомпромісної, вольової, чуйної і доброзичливої.

Народилася 1947 р. в родині вчителів. Мати померла рано, коли їй було два роки; сім'я жила в Борисполі. У 1966 р. закінчила Таращанську середню школу-інтернат із золотою медаллю, а в 1973 р. — Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю «Російська мова

і література, сербохорватська мова і література». Із жовтня 1973 р. Л. Канцедал почала працювати в Інституті літератури ім. Т. Г. Шевченка на посаді старшого лаборанта відділу літератур слов'янських та інших соціалістичних країн Європи. Із липня 1986 р. — молодший науковий співробітник відділу літератур європейських соціалістичних країн, потім — відділу світової літератури, відділу слов'янських літератур. Самостійно вивчила словенську мову. У 1995 р. захистила кандидатську дисертацію «Українсько-словенські літературні взаємини кінця XIX — початку XX ст.».

Творчі зацікавлення дослідниці були надзвичайно широкими. Як фахівець зі словенської літератури брала участь у колективних монографіях «Українська література в загальнослов'янському і світовому літературному контексті» (Т. 1, 1987; Т. 4, 1991; Т. 5, 1994); у наукових журналах і збірниках, зокрема «Питання текстології», «Слов'янське літературознавство і фольклористика», «Слово і Час» та інших, виступала зі статтями, присвяченими словенській літературі. Як фахівця з української літератури її зацікавленням була родина Драгоманових, якій також були присвячені статті й публікації. 2005 р. вийшла друком монографія Л. Канцедал «Українсько-словенські літературні взаємини кінця XIX — поч. XX ст.».

Дослідниця займалася й перекладацькою діяльністю: перекла-

дала із сербської, хорватської, словенської та російської мов. У 2010 р. у видавництві «Фоліо» у її перекладі вийшов роман словенського письменника Д. Янчара «Безіменне древо».

Людмила Дмитрівна дуже любила тварин і відчувала природу — її красу, любила хутір Писарщину (Гадяцький район), де оселилася в останні роки. Природа Гадяччини надихнула її на книжку для дітей «Казки одного хутора». Мріяла про те, щоб драгоманівський край став так само священним заповідником, як нині шевченківський. На жаль, не всі великі задуми були здійснені.

У пам'яті всіх, хто знав Людмилу Дмитрівну Канцедал, вона назавжди залишиться чудовою людиною, яка підтримувала дружнім словом і допомагала ділом тим, кому це було потрібно. Світла і вічна пам'ять!

*Із глибоким сумом
Колектив Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України,
редакція журналу «Слово і Час»*